

DEKLARACIJA

FUNDAMENTALNIH

PRINCIPA

— OD —

OSTATKA ADVENTNOG POKRETA

U predstavljanju javnosti ovog pregleda naše vjere, želimo da se jasno razumije da mi nemamo kredo, osim Biblije. Mi ne iznosimo ovo kao da imamo bilo kakav autoritet nad ljudima u našem pokretu, već je ovo sažeto izlaganje našeg vjerovanja na temelju svetog Pisma, koje je također bilo temelj fundamentalnih principa Adventnog pokreta, od kojega smo mi Ostatak.

Kao vjerni Ostatak Adventnog pokreta, mi jednostavno želimo da naš stav bude shvaćen i spremni smo dati razlog našeg vjerovanja „svakom tko zatraži“. Sljedeće tvrdnje mogu biti uzete kao pregled glavnih osobina naše vjere, za koji postoji, koliko mi znamo, potpuna jednoglasnost po cijelom tijelu. Mi vjerujemo:

— I —

Da postoji jedan Bog, osobno, duhovno Biće, stvoritelj svih stvari, svemoguć, sveznajući, i vječan; neograničen u mudrosti, svetosti, pravdi, dobroti, istini i

milosti; nepromjenjiv i svuda prisutan svojim predstavnikom, Svetim Duhom, (Ps. 139).

— II —

Da postoji jedan Gospod Isus Krist, jedinorođeni (grč. „*monogenes*“) Sin Vječnog Oca, koji je po prirodi Bog, i onaj kroz koga i u kome je sve stvoreno, i u kome se sve održava u svom postojanju (Kol. 1:15-17); da je uzeo na sebe prirodu Abrahamovog sjemena za iskupljenje palog ljudskog roda; da je boravio među ljudima, pun milosti i istine, živio nama za primjer, umro žrtvom za nas, uskrsnuo za naše opravdanje, uznio se na visinu da bude naš jedini posrednik u svetinji na nebu, gdje, kroz zasluge njegove prolivene krvi, osigurava pomilovanje i oproštaj grijeha svih onih koji pokajnički dođu k njemu; i da će kao završni dio svog rada kao svećenik, prije nego što zauzme svoj prijesto kao kralj, učiniti veliko iskupljenje za grijehove svih vjernih, a njihovi grijesi će zatim biti izbrisani (Djela 3:19) i odnijeti iz svetinje, kao što je pokazano u službi Levitskog svećenstva, koja je predkazala i nagovijestila službu našeg Gospoda na nebu. Vidi Lev. 16; Heb. 8:4,5; 9:6,7; itd.*

* NAPOMENA. — Neke lakomislene osobe nas mogu optužiti da potpuno odbacujemo Kristovo iskupljenje, zato što se razilazimo od gledišta da je iskupljenje učinjeno na križu, kao što se uopćeno vjeruje. Međutim mi ne činimo ništa slično; samo imamo problem u vezi sa *vremenom* kada iskupljenje treba da se sveobuhvatno ispuni. Protivimo se gledištu da je iskupljenje sveobuhvatno učinjeno na križu, jer je to potpuno protivno tipu, koji je stavljao iskupljenje, ne samo na *početak*, nego i na *kraj* godišnje službe u svetinji (vidi stihove na kraju II. principa), i zato što neizbježno vodi do jedne od dvije velike zablude. Dakle, Krist je na križu ponio grijehove cijelog svijeta. Ivan je rekao, „Evo Janjeta Božjeg, koje nosi grijeh svijeta.“ Ivan 1:29. Petar nam kaže kada je on tako nosio grijehove sveta: „Koji je sam u svom tijelu grijeha

— III —

Da postoje dva jedinstvena božanska Bića, koja su po svojoj prirodi Bogovi; jedan apsolutni Bog Otac koji nema početak i koji je izvor svega, i jedan jedino-rođeni (grč. „*monogenes*“) Bog Sin koji ima svoj početak rođenjem od Oca prije nego što je bilo što stvoreno; da postoji jedan Sveti Duh, kojeg Otac i Sin zajednički posjeduju, pomoću kojeg su sveprisutni i djeluju u živoj i neživoj materiji; da Bog svojim Duhom preko Krista daje život svim živim bićima i sve održava u životu, i da osim tog Duha, živa bića ne posjeduju neki svoj zasebni duh koji je nezavisan od Boga.

naše nosio na drvetu“. 1. Pt. 2:24. Pavle kaže da „je umro za sve“. 2. Kor. 5:14,15. To što je Krist učinio na križu, prema tome, učinjeno je bez razlike i bezuslovno za sav svijet; te ako je ovo bilo iskupljenje koje je završeno na križu, onda su grijesi cijelog svijeta bili iskupljeni, i *svi će biti spašeni*. To je univerzalizam u punom cvijetu. Pismo jasno negira da će svi ljudi biti spašeni (vidi Otk. 21:8). Druga velika zabluda je doktrina o odabiru i predestinaciji, koja tvrdi da je Bog unaprijed odredio one koji će biti spašeni i one koji neće biti. Kao i zabludu o univerzalizmu, Pismo jasno negira ovo gledište (vidi 1. Tim. 2:3,4; Iz. 55:1; Mt. 11:22). Mi izbjegavamo obje ove zablude, i usuglašavamo se sa Mojsijevim tipom, i sa svim objavama Pisma, kada zauzmemo stav da je ono što je Krist uradio na križu bilo da pruži božansku *žrtvu* za svijet, dovoljnu da spasi sve, i ponudio ju je svakom koji će to prihvatiti; da on zatim, kroz zasluge svoje žrtve, djeluje kao posrednik sa Ocem dok se vrijeme ne završi, osiguravajući oprostjenje grijeha za sve koji ga traže; i da će, tako posljednjom službom svog svećenstva, izbrisati grijehove svih koji su se pokajali i obratili (Djela 3:19), a iskupljenje nije završeno dok ovo djelo brisanja grijeha nije gotovo. Tako Krist iskupljuje, ne za grijeh cijelog svijeta, da spasi sve, niti za nekoliko odabranih, već za one koji su, kao slobodni moralni vršitelji, dobrovoljno tražili od njega oprostaj grijeha, i vječan život. A svi za koje je iskupljenje učinjeno, bit će zauvijek spašeni u njegovom kraljevstvu. Ovo gledište ni na koji način ne oduzima od zasluge Kristove žrtve, niti od vrijednosti i slave njegovog iskupljujućeg djela za ljude. Dok smo na ovom putu, nismo utjerani u univerzalizam na jednoj strani, niti u predestinaciju na drugoj.

1. Kor. 8:6; 1. Tim. 6:16; Iv. 1:1; Heb. 1:8; Rim. 9:5; Iv. 15:26; Job 33:4; Rim. 8:9; Ef. 2:18; Ef. 4:4.

— IV —

Da je Sveto Pismo, Stari i Novi Zavjet, dato Božjim nadahnućem, da sadrži potpuno otkrivenje njegove volje za čovjeka, i jedino je nepogrešivo pravilo vjere i prakse. 2. Tim. 3:16; 1. Pt. 1:10,11; Rim. 6:17,18.

— V —

Da je krštenje obred kršćanske zajednice, koji prati vjeru i pokajanje, te obred kojim pamtimo uskrslog Krista, pošto ovim činom pokazujemo našu vjeru u njegovo sahranjivanje i uskrsnuće, i kroz to u uskrsnuće svih svetih u posljednjem danu; da nijedan drugi način obavljanja krštenja ne predstavlja prikladnije te činjenice od onoga koji Pismo propisuje, a to je uranjanjem; da krštenju prethodi prihvaćanje Kristove doktrine, čime je krštenje male djece, na bilo koji način, nebiblijska praksa koja nema nikakvo uporište u Bibliji. Rim. 6:3-5; Kol. 2:12; Djela 8:38; Mt. 28:19.

— VI —

Da novorođenje obuhvaća potpunu promjenu neophodnu da nas osposobi za Božje kraljevstvo, i sastoji se od dva dijela; prvi dio je moralna promjena učinjena obraćenjem i kršćanskim životom (Ivan 3:3-5); a drugi je fizička promjena prilikom drugog Kristovog dolaska, pri čemu, ako smo mrtvi, bit ćemo podignuti neraspadljivi, a ako smo živi, bit ćemo promijenjeni u besmrtnost u tren oka. Luka 20:36; 1. Kor. 15:51,52.

— VII —

Da je proročanstvo dio Božjeg otkrivenja za čovjeka; da je uključeno u Pismo koje je korisno za poučavanje (2. Tim. 3:16); da je osmišljeno za nas i našu djecu (Pnz. 29:29); da je toliko daleko od toga da bude obavijeno neprobojnom misterijom, jer je ono to što posebno čini Božju riječ svjetiljkom našoj nozi i svjetlom našoj stazi (Ps. 119:105; 2. Pt 1:19); da je blagoslov izgovoren nad onima koji ga proučavaju (Otk. 1:1-3); i da, zbog toga, treba da bude shvaćeno od Božjeg naroda dovoljno da im pokaže njihov položaj u svjetskoj povijesti i posebne dužnosti potrebne za njihovo delovanje.

— VIII —

Da je svjetska povijest od naznačenih datuma u prošlosti, od nastanaka i pada carstava, i kronološkog niza događaja sve do uspostavljanja Božjeg vječnog kraljevstva, prikazana u brojnim velikim proročkim nizovima; i da su ta proročanstva sada sva ispunjena osim završnih događaja.

— IX —

Da je doktrina obraćenja svijeta i zemaljski milenij bajka posljednjih dana, proračunata da uljuljka ljude u stanje tjelesne sigurnosti, i učini da budu iznenađeni danom Gospodnjim kao lopovom u noći (1. Sol. 5:3); da drugi Kristov dolazak treba prethoditi, ne slijediti, mileniju; jer dok se Gospod ne pojavi, papska sila, sa svim svojim gadostima, treba trajati (2. Sol. 2:8), pšenica i kukolj rastu zajedno (Mt. 13:29,30,39), a zli

Ljudi i varalice napredovat će na gore, kao što Božja riječ objavljuje. 2. Tim. 3:1-13.

— X —

Da se greška Adventnog pokreta 1844. odnosila na prirodu događaja koji se tada desio, a ne na vrijeme; da nijedan proročki period nije dat da dosegne do drugog dolaska, već da je najduži, dvije tisuće i tri stotine dana iz Dan. 8:14, završen 1844., i da nas je doveo do događaja nazvanog očišćenje svetinje.*

* Adventni pokret iz 1844. je očekivao da će kraj svijeta doći u toj godini, jer su vjerovali da će se određena proročanstva za koja su vjerovali da dosežu do Gospodnjeg dolaska tada ispuniti. Glavno među njima je bilo proročanstvo iz Dan. 8:13,14, koje kaže da će na kraju proročkog perioda od 2300 dana (godina) svetinja biti očišćena. Vjerovali su da je zemlja bila svetinja koja je tada trebala biti očišćena, te da je njeno čišćenje trebalo da bude izvršeno sa vatrom, koja bi pratila pokazivanje Gospoda sa neba. Na temelju tih pretpostavki, činilo se neizbježnim da će kada se 2300 dana završe, 1844. Gospod doći.

Međutim dan je prošao, a Spasitelj se nije pojavio. Viseći između nade i straha, i čekajući dok se svako prihvatljivo dopuštanje za moguće neispravnosti računanja i mijenjanja vremena, nije iscrpilo, postalo je na kraju očigledno da je učinjena velika greška, i da greška mora biti u jednoj ili obje sljedeće pojedinosti; ili se, prvo, period od 2300 dana nije završio u to vrijeme, i napravili su grešku u pretpostavljanju da će se taj period završiti u toj godini; ili drugo, očišćenje svetinje nije trebalo biti spaljivanje zemlje prilikom drugog Kristovog dolaska, i zato su napravili grešku u očekivanju takvog događaja u to vrijeme. Dok je postojala mogućnost da su napravili grešku u obje ove pojedinosti, bilo je sigurno da su napravili grešku u jednoj od njih; a bilo koja bi bila dovoljna da objasni činjenicu da se Gospod tada nije pojavio.

Pokret koji je pridobio potpuni interes tisuća i tisuća, i ganuo njihova srca oduševljavajućom nadom, nije trebao biti napušten, posebno ne od njegovih konzervativnijih i iskrenih pristalica, bez ozbiljnog razmišljanja i preispitivanja. Svi dokazi su se prema tome pažljivo ponovo ispitani. Ubrzo je postalo očigledno da su dvije metode bile usvojene da objasne činjenicu da Gospod nije došao kada je bio očekivan, i da objasne posljedično razočarenje.

Jedna grupa ljudi je u jednom nepromišljenom naletu, došla do zaključka da su napravili grešku u vremenu, i da proročki periodi nisu istekli. To je bilo, naravno, da bi se napustio cijeli prethodni pokret, sa svim njegovim pratećim ispoljavanjima božanske sile; jer ako je vrijeme bilo pogrešno, sve je bilo po-

— XI —

Da je svetinja novog zavjeta Božji šator na nebu, o kojem Pavao govori u Hebrejima 8 pa nadalje, i u kojoj naš Gospod služi kao veliki prvosvećenik; da je ova svetinja antitip Mojsijevog šatora, i da je svećeničko djelo našeg Gospoda, povezano sa tim, antitip djela hebrejskih svećenika u zemaljskom šatoru ili hramu (Heb. 8:1-5, itd.); da je to, a ne zemlja, svetinja koja se treba očistiti na kraju dvije tisuće i tri stotine dana. Ono što je nazvano njenim čišćenjem u ovom slučaju, kao u tipu, jednostavno je ulazak prvosvećenika u svetinju nad svetinjama, da završi godišnju službu povezanu sa čišćenjem, čineći iskupljenje i uklanjajući iz svetinje grijeh vjernika, koji su bili prebačeni u svetinju posredstvom službe u prvoj prostoriji (Lev. 16; Heb. 9:22,23); i da se to djelo u antitipu, počevši 1844., sastoji od stvarnog brisanja grijeha vjernika (Djela 3:19), te zauzima kratko ali neodređeno trajanje vremena, na čijem kraju će djelo milosti za svijet biti završeno, a drugi Kristov dolazak će se desiti.

grešno. Druga grupa, impresionirana činjenicom da je Bog dao previše dokaza o svojoj povezanosti sa pokretom da bi ga napustili, pažljivo je preispitala dokaze o svakoj pojedinosti. Ishod toga je bilo jasnije osvjeđenje o snazi i skladu argumenta o kronologiji. Nisu vidjeli osnovu da promijene svoja gledišta o računanju vremena, već su se još više utvrdili u tome da su 2300 dana bili ispravno primijenjeni, i da su se završili u vrijeme određeno 1844.. Tako su oni uvidjeli da je zabluda ležala u njihovim prethodnim gledištima o temi svetinje i njenog očišćenja, i da su napravili grešku u pretpostavljanju da će zemlja biti spaljena na kraju 2300 dana, jer je proročanstvo reklo da tada „svetinja“ treba „biti očišćena“.

— XII —

Da su Božji moralni zahtjevi isti za sve ljude u svim vremenima; da su oni sažeto sadržani u zapovijedima izgovorenim od Jehove na Sinaju, urezani na ploče od kamena, i položeni u kovčeg, koji je posljedično nazvan „kovčeg saveza“, ili zavjeta (Br. 10:33; Heb. 9:4, itd.); da je taj zakon nepromjenjiv i vječan, pošto je prijepis ploča položenih u kovčeg u pravoj svetinji na visini, koji je također, iz istog razloga, nazvan kovčeg Božjeg zavjeta; jer pod trubljenjem sedme trube rečeno nam je da „se otvorio hram Božji na nebu i pokazao se Kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu“. Otk. 11:19.

— XIII —

Da četvrta zapovijed ovog zakona zahtijeva da posvetimo sedmi dan svakog tjedna uzdržavanju od našeg vlastitog rada, i vršenju svetih i religijskih dužnosti; da je to jedini tjedni Šabat poznat Bibliji, budući da je dan koji je određen prije nego što je Raj izgubljen (Post. 2:2,3), i koji će biti svetkovan u obnovljenom Raju (Iz. 66:22,23); da ga činjenice na kojima je ustanova Šabata bazirana vezuju za sedmi dan, pošto nisu točne ni za jedan drugi dan; i da su izrazi *Hebrejski Šabat*, kao što je primijenjeno na sedmi dan, i *Kršćanski Šabat*, kao što je primijenjeno na prvi dan tjedna, ljudske izmišljotine, nebiblijski u stvarnosti, i lažni po značenju.

— XIV —

Da pošto je čovjek grijeha, papstvo, pomišljao da promijeni vremena i zakone (Božji zakon, Dan. 7:25),

i obmanuo je skoro cijelo kršćanstvo u vezi sa četvrtom zapovijedi, pronalazimo proročanstvo o reformi u tom pogledu da bude ostvareno među vjernicima upravo pred Kristov dolazak. Iz. 56:1,2; 1. Pt. 1:5; Otk. 14:12, itd.

— XV —

Da Kristovi sljedbenici trebaju biti osobit narod, ne da prate načela, niti da se prilagođavaju putevima svijeta; ne da vole njegova zadovoljstva niti da odobravaju njegove ludosti; pošto apostol Pavao kaže da „tko god bude prijatelj svijeta“ u tom smislu, „neprijatelj je Božji“ (Jakov 4:4); a Krist kaže da ne možemo imati dva gospodara, ili da istovremeno, služimo Bogu i mamonu. Mt. 6:24.

— XVI —

Da pošto su zakoni prirode zakoni Božji, Bog zahtijeva od svog naroda da drži i propovijeda zdravstvenu reformu kao desnu ruku evanđelja; jer „ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama“, i „ne znate li da su tijela vaša udovi Kristovi“, i „ako tko hram Božji upropašćuje, njega će upropastiti Bog, jer je svet hram Božji, a to sve vi“; „jer kupljeni ste otkupninom: zato proslavite Boga svojim tijelom i svojim duhom, koji su Božji“. 1. Kor. 3:16,17; 1. Kor. 6:15; 1. Kor. 6:20.

— XVII —

Da Pismo inzistira na jednostavnosti i pristojnosti oblačenja kao na istaknutom znaku sljedbeništva kod onih koji se izjašnjavaju da su sljedbenici Onoga koji je bio „krotak i ponizan u srcu“, da nošenje zlata, bi-

sera, i skupe odjeće, ili bilo čega osmišljenog samo da ukrasi osobu i hrani ponos prirodnog srca, treba biti odbačeno, prema stihovima u 1. Tim. 2:9,10; 1. Pt. 3:3,4.

— XVIII —

Da sredstva za izdržavanje evanđeoskog rada među ljudima trebaju biti priložena iz ljubavi prema Bogu i ljubavi za duše; da količina nečijeg priloga mora biti u skladu sa onim što je Gospod odredio u prethodnim vremenima; da je ona ista koliko je Abraham (čija smo mi djeca, ako smo Kristovi, Gal. 3:29) platio Melkisedeku (tipu Krista) kada mu je dao desetinu od svega (Heb. 7:1-4); desetak je Gospodnji (Lev. 27:30); i ta desetina od nečijeg prihoda treba također biti dopunjena priložima od onih koji su u mogućnosti, za izdržavanje djela evanđelja. 2. Kor. 9:6; Mal. 3:8,10.

— XIX —

Da pošto je prirodno ili tjelesno srce u neprijateljstvu sa Bogom i njegovim zakonom (Rim. 8:7), to neprijateljstvo se može neutralizirati samo radikalnom promjenom naklonosti, zamjenom nesvetih za svete principe; da je ta promjena koja prati pokajanje i vjeru, posebno djelo Svetog Duha, i obuhvaća novorođenje (1. Pt. 1:22-25).

— XX —

Da pošto su svi prekršili Božji zakon, i ne mogu sami od sebe biti poslušni njegovim pravednim zahtjevima, mi smo potpuno zavisni od Krista, prvo, za opravdanje od naših prethodnih prijestupa, i drugo, za milost pomoću koje nam Bog preko Krista omogućuje

savršenu poslušnost njegovom svetom zakonu sada i zauvijek. Mt. 5:48; Iv. 8:11; Ef. 2:8; Post. 17:1.

— XXI —

Da je vjera Kristova, a ne bilo koja druga vjera, jedino oruđe pomoću kojeg možemo prihvatiti Božju Riječ i biti opravdani ili učinjeni savršeno pravednim (Otk. 14:12; Rim. 1:17; Gal. 3:11); da bilo koja druga vjera, osim Kristove, ne vrijedi ništa i sama po sebi ne vjerstvo ili grijeh (Rim. 14:23; 1. Iv. 3:4; Jakov 2:19).

— XXII —

Da je Božji Duh obećan da će se pokazati u zajednici pozvanih* kroz određene darove, posebno nabrojane u 1. Kor. 12 i Ef. 4; da ti darovi nisu osmišljeni da istisnu ili zauzmu mjesto Biblije, koja je dovoljna da nas učini mudrima na spasenje, ništa više nego što Biblija može zauzeti mjesto Svetog Duha; da je, u određivanju različitih kanala svojih aktivnosti, taj Duh osigurao svoje vlastito djelovanje u Božjem narodu do kraja vremena, da vodi do razumijevanja riječi koju je nadahnuo, da osvjedočava o grijehu, i da čini promjenu u srcu i životu; i da oni koji negiraju prisutnost i djelovanje Duha, jasno odbijaju taj dio Biblije koji mu dodjeljuje taj posao i položaj.

— XXIII —

Da Bog, u skladu sa svojim ujednačenim postupanjem sa narodima, šalje po cijelom svijetu objavu o

*Grčka riječ „*ekklesia*” je u većini Biblija pogrešno prevedena sa riječju „*crkva*”, iako je njeno pravo značenje „*zajednica pozvanih*”.

približavanju Kristovog drugog dolaska; i da je to djelo simbolizirano sa tri anđeoske poruke iz Otkrivenja 14, od kojih posljednja iznosi na vidjelo djelo reforme o Božjem zakonu, kako bi njegov narod mogao biti potpuno spreman za taj događaj.

— XXIV —

Da je vrijeme čišćenja svetinje (vidi princip XI.), usklađeno sa vremenom objave treće anđeoske poruke (Otk. 14:9,10); da je u tom vremenu istražni sud, koji se prvo odnosi na mrtve, a zatim, na kraju kušanja na žive, da odredi koji su od mnoštva sada zaspalih u zemaljskom prahu vrijedni udjela u prvom uskrsnuća, a koji su od živog mnoštva vrijedni prenošenja (1. Sol. 4:16,17); da su to pojedinosti koje moraju biti utvrđene prije nego što se Gospod pojavi.

— XXV —

Da je grob, kuda svi stremimo, izražen hebrejskom riječju „š^{eo}l“ i grčkom riječju „hades“, mjesto ili stanje, u kojem nema djela, ni mišljenja, ni mudrosti, ni znanja (Prop. 9:10). Da je hebrejska riječ „š^{eo}l“ u mnogim prijevodima pogrešno prevedena sa riječju pakao, kao i grčka riječ „gehenna“ koja se spominje u Novom Zavjetu. Sveto Pismo nigdje ne koristi riječ pakao, jer ta riječ ne postoji u Pismu, nego je ubačena od prevoditelja koji su vjerovali u pogansku doktrinu o vječnim mukama. Riječ „gehenna“ u Bibliji označava konačno uništenje nepokajanih u ognjenom jezeru (Mt. 10:28).

— XXVI —

Da je stanje u koje smo dovedeni smrću, stanje tišine, neaktivnosti, i potpune nesvjesnosti. Ps. 146:4; Prop. 9:5,6; Dan. 12:2.

— XXVII —

Da iz zatvorske kuće groba, čovječanstvo treba biti izvedeno tjelesnim uskrsnućem; da pravedni imaju udio u prvom uskrsnuću, koje se odigrava na drugom Kristovom dolasku; a zli, u drugom uskrsnuću, koje se odigrava tisuću godina nakon prvog uskrsnuća. Otk. 20:4-6.

— XXVIII —

Da u posljednjoj trubi, živi pravedni, njih 144000 na broju, trebaju biti promijenjeni u treptaju oka, i sa uskrsnim pravednima trebaju biti uzeti da sretnu Gospoda u zraku, i tako uvijek da budu sa Gospodom. 1. Sol. 4:16,17; 1. Kor. 15:51,52; Otk. 7:4, 14-17.

— XXIX —

Da su zatim ti besmrtni spašeni odvedeni na nebo, u Novi Jeruzalem, Očevu kuću, u kojoj je mnogo stanova (Ivan 14:1-3), gdje vladaju sa Kristom tisuću godina, sudeći svijetu i palim anđelima, to jest, određujući kaznu da bude izvršena nad zlima na kraju tisuću godina (Otk. 20:4; 1. Kor. 6:2,3); da tokom tog vremena zemlja leži u opustošenom i kaotičnom stanju (Jer. 4:23-27), opisanom, kao na početku, grčkim izrazom „*abussos*“, što znači „bezdan“ (Post. 1:2); da je tu Sotona zatvoren tijekom tisuću godina (Otk. 20:1,2), i da je tu konačno uništen (Otk. 20:10; Mal. 4:1); da je

taj „bezdan“ koji je napravio u svemiru prikladno učinjen na neko vrijeme njegovom sumornom zatvorskom kućom, a zatim mjestom njegovog konačnog pogubljenja.

— XXX —

Da se na kraju tisuću godina Gospod spušta sa svojim narodom i Novim Jeruzalemom (Otk. 21:2), a zli mrtvi su uskrsnuti, te izlaze gore na površinu još neobnovljene zemlje, i okupljaju se oko grada, logora svetih (Otk. 20:9), te vatra silazi od Boga sa neba i proždire ih. Oni su zatim istrijebljeni, kao korijen i grana (Mal. 4:1), postajući kao da ih nije nikada bilo. Ob. 1:15,16. U ovom vječnom uništenju od Gospodnjeg prisustva (2. Sol. 1:9), zli upoznaju „vječnu kaznu“ zapriječenu protiv njih (Mt. 25:46), što je vječna smrt. Rim. 6:23; Otk. 20:14, 15. To je propast bezbožnih ljudi, a vatra koja ih proždire je vatra za koju su „sadašnja nebesa i zemlja... pohranjeni“, koja će sa svojim intenzitetom istopiti čak i zemaljske elemente, i očistiti zemlju od najdublje mrlje prokletstva grijeha. 2. Pt. 3:7-12.

— XXXI —

Da će nova nebesa i nova zemlja niknuti Božjom silom iz pepela starog neba i zemlje, i da će ta obnovljena zemlja, sa Novim Jeruzalemom kao svojom metropolom i prijestolnicom, biti vječno nasljedstvo svetih, mjesto gdje će pravedni vječno boraviti. 2. Pt. 3:13; Ps. 37:11,29; Mt. 5:5.